

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 7

1907

Luvv

Den elegante Knatraug-Visen.

Mel.: Naar Fjeldbonden agter paa Tiden.

Om Ballernes Skikke jeg synger,
Som bor udi Norden — i Dynger!
Kun i nordre Sognet er vaagnet,
Føres jo den Strik,
Med den svoltne Skik!
Som til Mad og Drik,
Ifra Punkt til Prik!
Udi Lys og Mørke dem traver,
Afrikansk Tater dem taler.

Ballan — der vokser som Grane
Ligner jo Tatrenes Bane!
Som til alle Tider de skrider,
Efter saadant Brød
Som af fremmed Kjød —,
Gjører sit Besøg,
Om den gode Grød.
Vrider sine Hænder og Tænder,
Med sin Kraft i alle Slags Ender.

Rovskikken der haver grundet.
Knatrauget kalder jeg Sundet —!
Hvor udaf de Glæder og Sæder,
Af sin raae Stand,
Gjører hyad de kan
Til en fremmed Mand —,
Ifra Mørestrand!
Som paa Knatraug-Skandsen — den Kransen,
Til den Arbejdsmanden — er Glansen.

Knatraug med Fjorden den lurve —.
Raastof i alle Slags Kurve!
Som paa vestre Stranden — den Randen.
Røverskik er nok,
Ifra Fod til Top,
Som af stort og smaat
Udi et Gallop!
Aarerne — til Manden fra Møre
Tager dem til Juledags-Føde.

V box 35 : 1049

Dertil med mere kan mindes,
Rovskik paa Lager der findes!
Som med Øgenavne — de jamre.
Skriger ud hver Stund
Med sin svoltne Mund,
Alle paa den Grund,
Ret som Kat og Hund!
Klæderne af Kroppen de skjærer,
Denne Morderskikken de bærer.

Mærk mine Ord da I Aande,
Julen snart kommer for Haande.
Da den fremmed Herre fra Møre,
Kastet hen den Lyd
Som om Julefryd;
Men der lød en Strid —
Ud af Knatraug-Kryp:
At vi ikke Lossi — kan have,
Tak for deres Juledags Gave.

Jakob han Damperne stængte —.
Jørgen fra Skaret — han stemte.
For de Døre otte han spotte.
Kronogfemti Ør' —.
Ved du, ved du, hør!
Stakkars Krypsyl der,
Knatraug-Eksis gjør.
Tak du salig Amerikaner,
Som for dine slængende Ører.

Edvard, den Sønnen af Reven —,
Brugte sin Raakjæft som Teven
Mod den fremmed Manden — til Randen,
Med sit Knatraug-Sprog,
Som en Taterdrog
Af sin Mundeskop,
Som en Læderbrok.
Disse trende Grander — jeg sander,
Som paa Møre-Kjødet dem bander.

Lurvfjord med Knatraug i Bunden,
Rasende Stormvind i Grunden!
Hvor de fæle Snuder, som tuder!
Da den fremmed Mand —
Ifra Mørestrand,
Redes paa det Land;
Livet miste kan.
Stygge Lassaroner som toner,
Lignes jo med ægte Skorpioner.

Lurvfjord! den fineste Bøtte —,
Fra Skam-Bøtten maatte jeg flygte,
Som om Nytaarsdagen, nødsagen
For at rømme hen,
Til et bedre Hjem,
Fra de Tatre slem!
Staa nu der igjen.
Som med eders Stilling og Næring;
Tak for denne Tandpin og Taring!

Stakkars rovagtige Fugle,
Ligner en svoltne Katugle!
Udi Lurvfjorden som Torden,
Hvor de stormer løs,
Som en Hund saa bøs,
Paa en fremmed Frøs —,
Tak for Tater-Snøs!
Slaa jers Kjæft i Mulden med Slangen,
Er min Pryd til Eder, sidste Gangen!

Efterskrift.

En vældig Springdans om Rovskikken til fremmede Frøser.

Frem mon jeg kommer med klingende Tunge,
Takke for Rovskik i Lurvfjordens Strand!
Tarme og Tunger, svoltne Katunger —,
Jamrer paa til den fremmede Mand.
Raabarket Skikke,
Fra Punkt indtil Prikke,
Findes derhen af de svoltne saa glad.
Stene dem kaster, Tarmene faster,
Aarerne spiser til Juledags Mad.
Fy for en Skamme! ligner den Stamme,
Afrikansk Tater mod fremmede Folk!
Landet sig breder, Lurven det hedder,
Bruger en Mand som til Føddernes Stok!
Voksne og mindre i Stranden de springe,
Røver sin Mad af den fremmede Baad.
Stakkars forsvoltne, ere da stolte,
Som udi Kjødet fra Mørernes Strand;
Raae Affære, nok af den Ære
Findes paa Lager i Lurvfjordens Land!

